

Mlada beračica.

Qme »berač« ali »beračica« nima dobrega slovesa; osobito se zaničljivo sliši »mlad« berač, »mlada« beračica. »Vrtec« je nedavno dokazoval v zgodbici »Zrel je«, po kateri poti se pride na beraško palico, in s tem opozoril naš mladi svet, česa se mora varovati, ako noče zabresti v revščino in bedo. Svetujem vam, da si večkrat pazno ogledujete »zrelega« Lukca, da ne pridete kdaj za njim — nepoklicani — v beraški stan.

Kako pa to, da danes pa »Vrtec« kaže ravno nasprotno sliko, namreč deklico, ki ima svetniški svit okrog glave in vendar — berači?

Da, ta mlada prosilka je svetnica — sv. Germanica, katero so pokojni papež Pij IX. prišteli svetnicam Božjim. A tukaj revščina ni bila kar nič zadolžena po lastni krivdi. Stariši sv. Germanice so bili ubožni; a dokler je bilo zdravje pri hiši, so se pošteno živili z delom pridnih rok. Vse drugače pa

nastane, ko nemila smrt pobere predobro mater iz hiše in kmalu potem položi še huda bolezen očeta na postelj. Šibka deklica, že po naravi bolehna, mora očetu streči in vse drugo sama opraviti; pa trudi se tako dolgo, dokler ne omaga — roka ji otpne.

Beda je čim dalje večja, pomoči pa od nikoder. Slednjič ne preostaja drugega, kakor iti prosit — beračit! — Bolni oče ji nikakor noče dovoliti, češ, da bi bilo to prevelika sramota za hišo. A sveta hčerka ga prepriča, da to pač ni nič sramotnega, če je kdo ubog brez lastnega zadolženja, in tako dolgo pregovarja, da ji slednjič dovoli, naj gre prosit v božjem imenu, in ji podeli za to težko delo očetovski blagoslov. Pa res je bilo težko delo. Mnogo krivic in zaničevanja je morala pretrpeti; a mirno in krotko je prestala vse zmerjanje in očitanje ter očetu ni črkice povedala, da bi ga ne žalostila. Ko pa oče ozdravi, takoj neha prositi, zakaj kadar si je mogoče z delom kruh služiti, je beračenje grešna goljufija.

Ljuba mladina, dvoje si zapomni gledé prosjaštva. Skrbi takoj iz prvih let, da se kaj prida naučiš in si z lepim vedenjem pridobiš dobro ime ali »kredit« pri ljudeh, da ti bo pozneje mogoče pošteno izhajati, v katerikoli stan te pokliče Gospod, zakaj kdor je »v milosti pri Bogu«, ta je navadno tudi »v milosti pri ljudeh«. Nikar pa ne zaničuj revežev, ker usmiljenja so vredni tudi oni, kateri so si sami nakopali — nesrečo. (O sv. Germani pa berete lahko še veliko lepega in vspodbudljivega v posebni knjižici, katera vam bodi s tem na novo priporočena.)

Bolnik.

Ni ne veste, kako nevarno je bil bolan. In komaj je okreval po prvi boleznì, že se ga je lotila druga, nič manj huda. Stariši so premišljevali, s čim bi ga ozdravili, toda zdelo se je, da njemu ne pomaga ne zdravilo ne mazilo. Prav zares je bil silno bolan!

Kdo pa — povej že vendar!

A kdo? Ne vem, ali bi vam povedal, ali bi vam ne, saj ga najbrž ne poznate; toda ker že hočete: Gabrov Domen je tisti bolnik. Pa ni bil v postelji, čeprav je bil bolan; njegova bolezen je bila namreč dušna. E, telo mu je bilo zdravo, pa še kako! Od jutra do večera je z malim Tončkom skakal po hiši, kuhinji, veži, pred pragom in povsodi. »Da bi že kaj kmalu začel hoditi v šolo«, želeli so večkrat mati, kadar je bil le preveč razposajen, »potem bi se mi vsaj za nekaj ur ohladila ušesa!« Toda kakor že rečeno, dasi telesno zdrav, bolehal je vendarle nevarno na duši.

Kaj pa mu je bilo?

Kadar sta jela Domen in Tonček — seveda ne pri družini iz velike sklede pri veliki mizi, ampak po letu na kuhinjskem pragu, po zimi pa na stolu pri peči — vselej sta se pričkala in ne redko tudi stepla z žlicama.